

РЕШЕНИЕ

№ 7729

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 30.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **9870** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Т. В. А. с постоянен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. Е. Г. със съдебен адрес- [населено място], [улица], вх.А, ет.1 срещу Заповед № 2781/05.09.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2а б.“Б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ –СДВР М. В. И., с която е наложена ПАМ -прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и на основание чл.172 ал.2 т.3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС част II №[ЕИК], както и рег. табелите на автомобила.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение, въз основа на което е наложена ПАМ. Нарушена е нормата на чл.59 ал.2 т.4 от АПК. В оспорената заповед не е посочено разбираемо и прецизно извършеното административно нарушение.Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв.Х., който поддържа жалбата и моли да бъде отменена оспорената заповед. Не претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в 3-та група, 2-ри сектор на Отдел „Пътна полиция“ СДВР – М. В. И., редовно призван, не се явява и не се представлява. Не претендира разноси. С придружителното писмо адресирано до АССГ, с което е изпратена административната преписка, се прави възражение за прекомерност в случай, че се претендира адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 05.09.2023г. около 06.00 часа, в [населено място], жалбоподателят управлявал собственият си лек автомобил „Инфинитив Кю 50“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена полицейска проверка пред сградата на Централна кооперативна банка, полицейските служители на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, направили проба № 00368 на водача на автомобила Т. А., с D. test 5000 с № А. -0069 за наличие на наркотични вещества или техни аналози, която отчела положителен резултат за употреба на Канабис -25. Съставен е Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози от 05.09.2023г. от мл.автоконтрольор М. В. И.

На жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване № 0150238 във Военно –медицинска академия за извършване на химико-токсикологично изследване, като последният отказал да му бъдат взети биологични проби за извършване на медицинското изследване / кръв и урина/.

Съставен е АУАН, серия GA № 950018/05.09.2023г. от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – М. В. И. за извършено административно нарушение на чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата – управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. По така съставения АУАН в тридневен срок не са постъпили писмени възражения .

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 2781/05.09.2023г от М. В. И., на длъжност младши автоконтрольор, трета група, втори сектор при ОПП-СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, с която е наложена принудителна административна мярка на Т. В. А. в качеството му на собственик на МПС –л.а. с рег. [рег.номер на МПС] – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

На основание чл.172 ал.2 т.3 от ЗДВП е отнето свидетелството за регистрация на МПС, част II №[ЕИК], както и табели с рег. [рег.номер на МПС] .

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение № GA 950018/05.09.2023г., съставен от мл.автоконтрольор М. И., Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР; Справка картон на водача Т. В. А. ;докладна записка до началника на 04 РУ –СДВР, Протокол за сервизна проверка на Drugtest 5000, резултат от проба № 368 с Drugtest 5000, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, Талон за изследване № 0150238, протокол за извършена проверка на наркотични вещества и техни аналози от 05.09.2023г.

В хода на проведеното съдебно производство е приета административната преписка. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства и не е направил доказателствени искания.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. Директора на СДВР, е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на принудителни административни мерки по чл.171 точка1, точка 2, точка 2а, точка 4 и точка 5 буква“а“ и точка 6 от ЗДвП – държавни служители от отдел „Пътна полиция“ –СДВР – полицейски органи по чл.142 ал.1 т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи, в това число и младши автоконтрольори в отдел "ПП" при СДВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган - мл.автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" -СДВР.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Неоснователни са оплакванията в жалбата, затова че не е посочена датата на извършване на нарушението, както и липсва нормата, която обективира извършеното нарушение от жалбоподателя. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение,

съдържащ описание на фактичката обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението, обстоятелствата при които е установено нарушението и иззетите писмени и веществени доказателства. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 5, ал. 3, т.1 пр. 2 от ЗДвП - управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, отчетена положителна проба с техническо средство Drugtest 5000 –положителен резултат за употреба на канабис. Оспореният индивидуален административен акт изрично се позовава на издадения АУАН №GA 950018/05.09.2023г.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат фактически основания, като в конкретния случай намира за достатъчно да бъде посочен номера на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН и регистрационния номер и марката на управлявания от жалбоподателя автомобил.

При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Относно спазване на на материалноправите разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл.171 т.2а б.“б“ от ЗДвП За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:) с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата. Според цитираната разпоредба, на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози; По делото са представени от административния орган достатъчно по обем и съдържание писмени доказателства, видно от които извършения тест с техническо средство Drugtest 5000 с идентификационен номер А. -0069 е отчело положителен резултат – употреба на канабис, а именно – проба тест № 368/05.09.2023г. в 06,24 часа, протокол №[ЕИК]-10000/20.12.2022г. за сервисна проверка на Drugtest 5000 с идентификационен номер А. -0069 с валидност на проверката 12 месеца, протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози от 05.09.2023г., съставен от мл.автоконтрольор М. В. И. и

подписан от жалбоподателя. Доказателствата не са оспорени от жалбоподателя.

От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 05.09.2023г. жалбоподателят Т. В. А. е управлявал собственото си моторно превозно средство, след употребата на наркотични вещества или техни аналози - канабис, като едновременно с това не е изпълнил и предписанието във връзка с връчения му талон за медицинско изследване - химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, въпреки че се е явил в медицинското заведение – ВМА в присъствието на д-р Б. Д. П. е отказал да предостави биологичен материал – кръв и урина за изследване, видно от приетия по делото протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят не може да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявала цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и констатираното наличие на наркотични вещества – канабис с посоченото техническо средство.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите.

.Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а б.“б“ от ЗДвП срок от 6 месеца, който в конкретния случай се явява законосъобразен. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. В. А. с постоянен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. Е. Г. със съдебен адрес- [населено място], [улица], вх.А, ет.1 срещу Заповед № 2781/05.09.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2а б.“Б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ –СДВР М. В. И., с която е наложена ПАМ -прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и на основание чл.172 ал.2 т.3 от ЗДвП е отнето

свидетелството за регистрация на МПС част II №[ЕИК], както и рег. табелите на автомобила.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: